

Kitab Daniel - Nomer Satus Seket Pitu

Ngudhari Simbolisme Kenabian tumrap Koresy ing Kitab Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

Ing ayat kapisan, saka pasal sepuluh, kita diparingi katrangan manawa iku taun katelu jamané Koresy, nanging ing pasal kapisan, kita diparingi katrangan manawa Daniel mung urip, utawa lestari, nganti taun kapisan jamané Koresy.

Lan Dhanièl tetep tumeka ing taun kapisané Sang Prabu Koresyus. Daniel 1:21.

Sajroning rong taun Kores wis satemené mrentah bebarengan karo Darius, wong Mèdhi, mula iku taun kateluné, nanging uga taun kapisané.

Ing taun katelu pamaréntahané Koresh, ratu ing Pèrsia, sawijining prakara kaparingaké wahyu marang Dhanièl, kang jenengé sinebut Bèltsyatsar; lan prakara iku nyata, nanging mangsa kang katetepaké iku dawa: lan dhèwèké mangertèni prakara iku, sarta nduwèni pangerten bab wahyu iku. Daniel 10:1.

Kanthi profètis, Koresyus dipunwedharaken ing wahyu kapisan lan pungkasanipun Daniel. Daniel pasal kapisan, kados ingkang sampun dipunaturaken ing artikel-artikel sadèngipun, nggambaraken malaékat kapisan saking Wahyu pasal patbelas. Nalika malaékat kapisan punika dipunidentifikasi ing profési, piyambakipun gadhah sadaya sipat profètis saking katiga malaékat ing Wahyu patbelas. Tiga tataran Injil langgeng ingkang dipunlambangaken wonten ing malaékat kapisan, inggih punika “wedia marang Allah,” “paringna kamulyan marang Panjenengané,” awit “wektu pangadilanipun sampun dumugi.”

Amarga Dhaniel lan telu para priya kang pantes iku “wedi marang Gusti Allah,” padha milih nolak panganan Babil lan tetep dados para vegetarian. Ing ujian kang kasatmata kang nuli kalakon, Dhaniel lan telu para priya kang pantes iku “ngluhuraké Gusti Allah” lumantar penampilané kang séhat, béda cetha karo wong-wong kang mangan panganan Babil. Sawisé telung taun, “wektu paukuman” iku tekan nalika Nebukadnésar nguji wong-wong mau lan manggihaké yèn kawicaksanané padha tikel sapuluh ngungkuli kabèh para wong wicaksana Babil.

Telung langkah Injil langgeng iku uga dipratélakaké ing pasal pungkasan kitab Daniel minangka prosès kang lumantaré tambahé kawruh iku nucèkaké, ndadèkaké putih, lan nyobi wong-wong kang diprentah tanggung jawab marang pepadhang kang kabukak segelipun ing wektu wekasan. Ing pasal kapisan kitab Daniel kaya déné ing pasal pungkasané, katuduhaké telung langkah malaékat kapisan, kang nyakup katelu malaékat mau. Amarga pasal kapisan iku Injil langgeng saka malaékat kapisan, mula pasal kapindho kitab Daniel nggambaraké malaékat kapindho ing Wahyu patbelas, ing ngendi ujian bab patung kéwan utawa gambar Kristus dipratélakaké, kaya dene ana ing ujian kapindho sajroning telung langkah ing pasal kapisan.

Amarga pasal siji lan loro saka Daniel makili malaekat kapisan lan kapindho ing Wahyu patbelas, mula pasal telu lan ujian ing Lemah Dura makili piwelingé malaekat katelu, kanthi pepeling supaya aja nampani tandha kewan galak. Ing pasal siji kitab Daniel, taun kapisané Koresy kasebut, lan ing pasal sepuluh, yaiku wahyu pungkasané Daniel, Koresy dipratelakaké kanthi taun kateluné, nanging kita ngerti yèn taun katelu iku taun kapisané, amarga Daniel mung nerusaké tekan taun kapisané Koresy.

Mulané, Cyrus iku pralambang taun kapisan sing ngemot telung taun. Dhèwèké iku pralambang pekabarané malaékat kapisan. Taun kapisané Cyrus kasebut ana ing ayat pungkasan saka wahyu kapisané Daniel, banjur kasebut manèh ing ayat kapisan saka wahyu pungkasané Daniel. Penting kanggo ngakoni pralambang kenabian saka Cyrus, lan sapisanan kita lagi netepaké yèn dhèwèké makili pekabarané malaékat kapisan. Iki bisa ditemtokaké sacara kenabian saka kasunyatan yèn Daniel ngidentifikasi taun kateluné minangka taun kapisané, nanging sing luwih wigati manèh, iki diidentifikasi déning dhawuh kapisan sing diproklamasèkaké déning dhèwèké.

Peprangan kang dialami Gabriel karo para ratu ing Persia ing pasal sepuluh, ana gegayutane karo ngasta Kores nganti tekan titik nalika dheweke bakal nerusake lan ngumumake dhawuh kang kapisan saka telu dhawuh, kang bakal marengake wong-wong Yahudi bali lan mbangun maneh Yerusalem lan Padaleman Suci. Dhawuh kang katelu bakal nandhani wiwitané wangsit rong èwu telung atus taun, kang pungkasané nalika malaekat kang katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844. Dhawuh kang katelu makili malaekat kang katelu, lan mulané dhawuh Kores kang kapisan makili rawuhipun malaekat kang kapisan ing taun 1798. Kores makili malaekat kang kapisan, lan marga saka iku, ing kitab Daniel tauné kang kapisan makili telung taun.

Mulane Kores nglambangaké “wektu wekasan,” amarga nalika malaékat kang kapisan (Kores) teka ing taun 1798, “wektu wekasan” iku tumeka lan kitab Daniel kabukak segelé. Asma Kores diyakini asalé saka tembung Persia Kuna “Kūruš,” kang tegesé “srengéngé,” digandhèngaké karo tembung Elam “kursh,” kang tegesé “dhampar,” kang nuduhaké gegayutan karo wewenang karajan utawa kadhaulatan ratu. Yesaya uga nyariosaké sipat-sipat Kores iki.

kang ngandika bab Koresh, “Dhèwèké iku pangon-Ku, lan bakal nindakaké sakehing karsa-Ku”; malah ngandika marang Yérusalèm, “Kowé bakal kabangun”; lan marang Pedalemané Allah, “Dhasarmu bakal dipasang.” Mangkéné pangandikané Pangéran marang kang pinilih déning Panjenengané, yaiku Koresh, kang tangan-tengené Dakcekel, supaya ngasoraké para bangsa ana ing ngarsané; lan Aku bakal ngendhorké sabuking para ratu, kanggo mbukak ing ngarepé lawang-lawang kembar; lan lawang-lawang iku ora bakal katutup; Aku bakal lumaku ndhisiki kowé, lan bakal ndadèkaké lurung-lurung kang bengkong dadi rata; Aku bakal ngremuk gapura-gapura tembaga, lan motong pedhot palang-palang wesi; lan Aku bakal maringi kowé bandha-bandha kang ana ing pepeteng, lan kasugihan-kasugihan kasimpen ing papan-papan kang rahasia, supaya kowé sumurup yèn Aku iki Pangéran, kang nyebut

kowé kanthi jenengmu, yaiku Allahé Israèl. Marga saka Yakub, abdi-Ku, lan Israèl, pilihan-Ku, Aku wus nyebut kowé kanthi jenengmu; Aku wus maringi jeneng marang kowé, sanadyan kowé durung wanuh marang Aku. Aku iki Pangéran, lan ora ana liyané, ora ana Allah saliyané Aku; Aku wus ngiyataké kowé, sanadyan kowé durung wanuh marang Aku; supaya wong-wong padha sumurup wiwit saka panggonané srengéngé munggah nganti saka kulon, yèn ora ana siji waé saliyané Aku. Aku iki Pangéran, lan ora ana liyané. Yésaya 44:28–45:6.

Kores nglambangaké Kristus, awit panjenengané iku “kang katetepaké” déning Pangéran lan sinebut “pangon”-Nya Gusti Allah, kang yasa Yérusalèm lan ndhasaraké pondhasi padaleman suci. Panjenengané iku kang magepokan karo kabukaké lawanging gapura kang katutup, kaya déné Kristus iku Panjenengané kang mbukak lan ora ana wong kang bisa nutup, lan nutup lan ora ana wong kang bisa mbukak. Lan marang Kores diparingaké “bandha ing pepeteng, lan kasugihan kang kasimpen ana ing papan-papan kang rahasia.” Kores netepi sawetara pratandha dalan ing garis gerakan-gerakan reformatori.

Panjenenganipun nandhani wekdaling pungkasan, nalika malaékat kapisan rawuh, nalika kitab Daniel kabikak segelé lan sawisé iku ana tambahe kawruh sing asalé saka “bandha-bandhaning pepeteng, lan kasugihan sing kasimpen ana ing papan-papan kang ndhelik.” “Bandha-bandhaning pepeteng, lan kasugihan sing kasimpen ana ing papan-papan kang ndhelik” iku dadi “dhasar” sing “kabinakaké,” lan “padaleman suci,” kang bakal “ditetepaké dhasaré”. Kristus, kang dipratandhani déning Kores, iku “sing kaurapi” kagungané Pangéran, kaya déné Kristus kaurapi nalika baptisané. Mulané, Kores iku ora mung rawhipun malaékat kapisan, nanging iya uga malaékat kapindho sing maringi kakuwatan marang malaékat kapisan nalika iku mudhun, kaya déné Roh Suci mudhun nalika Kristus kaurapi. Ing tanggal 22 Oktober 1844 Kristus mbikak lawang utawa “gapura” mlebet ing Papan Mahasuci, yaiku gapura sing wis katutup. Kores uga nandhani rawhipun malaékat katelu.

Kores iku malaékat kang kapisan, lan malaékat kang kapisan ngasta kabèh unsur saka katelu malaékat mau. Kores iku wektu wekasan ing taun 1798, nalika malaékat kang kapisan rawuh. Kores nggambarake tanggal 11 Agustus 1840 nalika pawarta saka malaékat kang kapisan diparingi kakuwatan (dipunurapi). Panjenengané nggambarake pagawéan ndhasari pondhasi, kaya kang kagambar ana ing panyusunan bagan 1843 ing sasi Mei 1842. Panjenengané nggambarake pambangunan Padaleman Suci, nalika golongan loro kapisah ing kuciwane kang kapisan tanggal 19 April 1844, lan panjenengané nggambarake pepisahan kang kapindho ing kuciwa gedhé tanggal 22 Oktober 1844.

Kabèh pratandha dalan saka gerakan reformasi kaum Millerit dipratandhakaké déning Cyrus, lan mulané pratandha-pratandha dalan mau uga dadi pralambang pratandha-pratandha dalan saka gerakan wong satus patang puluh papat ewu. Gerakan Millerit dipundhisiki déning pratandha-pratandha kang déning Kristus dipituturaké bakal ndhisiki sajarah kaum Millerit.

“Wangsit ora mung ngramal cara lan ancasing rawuhipun Kristus, nanging ugi ngaturaken pratandha-pratandha kang lumantar iku manungsa bisa mangertosi manawa rawuhipun sampun caket. Gusti Yesus ngandika: ‘Bakal ana pratandha-pratandha ana ing srengéngé, lan ana ing rembulan, lan ana ing lintang-lintang.’ Lukas 21:25. ‘Srengéngé bakal peteng, lan rembulan ora bakal madhangi, lan lintang-lintang ing langit bakal padha tiba, lan kakuwatan-kakuwatan kang ana ing langit bakal gonjang-ganjing. Lan banjur wong-wong bakal weruh Putraning Manungsa rawuh ana ing méga kanthi kakuwatan lan kamulyan kang ageng.’ Markus 13:24–26. Sang panerang wahyu makaten nggambaraken pratandha kapisan kang ndhisiki rawuh kaping pindho punika: ‘Ana lindhu gedhé; lan srengéngé dados ireng kados bagor rambut, lan rembulan kabèh dados kados getih.’ Wahyu 6:12.”

“Tandha-tandha iki kaseksènan sadurungé pambukaning abad kaping sanga welas. Minangka kawujudan saka wangsit iki, ing taun 1755 kelakon lindhu bumi kang paling nggegirisi sing tau kacathet.” *The Great Controversy*, 304.

Pratandha-pratandha kang ngumumaké Rawuhipun Kapindho wiwit katon sakedhap sadurungé taun 1798, yaiku ing taun 1755. Taun 1798 iku minangka pungkasaning panawanipun Israèl rohani ing Babil rohani, kang miturut piwulangipun Sister White dipratandhani déning panawananing Israèl harfiah ing Babil harfiah, kang rampung ing pungkasaning pitung puluh taun panawanan, nalika Kores mlebet lumantar gapura-gapura kang kabikak lan ngrebut Babil, sarta matèni Belsyazar.

“Saiki pasamuwaning Allah bébas nerusaké nganti rampung rancangan ilahi kanggo kaslametaning umat manungsa kang kesasar. Sajroning akèh abad umaté Allah nandhang kakangan tumrap kabébasané. Pawarta Injil ing kasucèné dilarang, lan paukuman kang paling abot ditibakaké marang wong-wong sing wani ora ngestokaké parentah-parentahing manungsa. Minangka akibaté, kebon anggur moral kagungané Pangéran kang agung meh kabèh tanpa kang nggarap. Umat padha katilar saka pepadhanging pangandikané Allah. Pepetenging kasalahan lan takhayul ngancam bakal mbusak kawruh bab agama kang sejati. Pasamuwané Allah ing bumi temenan ana ing panangkaran sajroning mangsa dawa panganiaya tanpa kendhat iki, kaya déné para anak Israèl kang ditawan ing Babil nalika mangsa pambuwangan.” *Prophets and Kings*, 714.

Pungkasaning pitung puluh taun ing Babil nglambangaké taun 1798, lan ana pratandha-pratandha sing ndhisiki taun 1798, kang ngumumaké yèn rawuhipun Kristus wus cedhak.

“Rawuhipun wadyabala Koresy ing sangajenging témbok Babilon dados pratandha tumrap bangsa Yahudi bilih pambébasanipun saking panangkaran sampun nyedhaki. Luwih saking satunggal abad sadèrèngipun miyosipun Koresy, Inspirasi sampun nyebet piyambakipun kanthi asma, sarta sampun ndadosaken kacathet pakaryan nyata ingkang badhé dipuntindakaken déning piyambakipun nalika ngrebut kitha Babilon kanthi boten dipunprayogakaken, lan nalika nyawisaken margi tumrap pambébasanipun para putra saking panangkaran.” *Prophets and Kings*, 551.

Kurus ugi mratandhani pratandha-pratandha ingkang ndhisiki taun 1798. Para sejarawan rada samar ngenani pamréntahan Darius lan Kurus, nanging Sabdanipun Allah cetha. Kakaisaran Medo-Persia nggantos Kakaisaran Babil, lan ratu kapisaning Medo-Persia punika Darius, sanadyan ponakanipun, yaiku Kurus, ingkang dados panglima ingkang ngrebut Babil, ing wengi pésta pungkasanipun Belsyazar. Kurus lan Darius sami-sami mratandhani wekdal pungkasaning penawanan pitung dasawarsa, ingkang makili wekdal pungkasan ing taun 1798, lan punika ugi mratandhani wekdal pungkasan ing taun 1989.

Wektu pungkasan ing sajarahipun Musa katandhani déning lairing Harun lan Musa, pisah telung taun. Sajarah punika nglambangaké kanthi sampurna sajarahipun Kristus, lan wektu pungkasan ing sajarah punika katandhani déning lairing Yohanes, lan nem sasi sawisé punika lairing sedhèrèkipun, yaiku Yésus. Wektu pungkasan gadhah kalih pratandha, lan Darius sarta Koresy sami dados pratandha tumrap pungkasanipun panangkaran pitung puluh taun, ingkang nglambangaké pungkasanipun panangkaran sèwu kalih atus sewidak taun. Tatu pati ing kéwan paus ing taun 1798 katutugaké ing taun sabanjuré déning pejahipun tiyang ingkang nunggangi lan mrentah ing nginggil kéwan punika. Ing taun 1989 Reagan lan Bush ingkang kapisan sami dados présidhèn.

Kores nandhani pratandha-pratandha kang ngumumaké rawuhipun wekdaling pungkasan, lan piyambakipun nandhani wekdaling pungkasan punika. Piyambakipun nandhani tambahing kawruh, lan kakuwataning pesen kapisan nalika satunggaling malaékat tumedhak, sarta piyambakipun nandhani pakaryan ingkang lajeng katindakaké ing nancepaké dhasar-dhasar, pakaryan mbangun Padaleman Suci, lan rawuhipun malaékat katelu nalika Utusan Prajanjian dumadakan rawuh dhateng Padaleman Suci-Nipun.

Ing taun katelu pamaréntahané Koresh, ratu ing Persia, ana prakara kang kaparingaké marang Dhanièl, kang jenengé sinebut Béltsyatsar; lan prakara iku nyata, nanging wektu kang katetepaké iku dawa; lan dhèwèké mangertèni prakara iku, sarta nduwèni pangerten bab wahyu mau. Ing dina-dina iku aku, Dhanièl, lagi sesambat telung minggu kebak. Aku ora mangan roti kang enak, daging lan anggur uga ora mlebu ing cangkemku, lan aku babar pisan ora njebadi awakku, nganti genep telung minggu kebak. Lan ing dina kaping patlikur sasi kapisan, nalika aku ana ing sacedhaké kali gedhé, yaiku Hidékel. Dhanièl 10:1–4.

Lambang Koresy lan Beltesyazar nggambarake sawijining sajarah kenabian tartamtu ing dina-dina pungkasan. Lambang Beltesyazar ngandhani kita yèn umat sing digambarake iku yaiku satus patang puluh papat èwu, yaiku generasi pungkasan saka umat prajanjian. Wong-wong mau katetepake ana ing sajarah kenabian sing digambarake déning Koresy, sing nggambarake sajarah sing ndhisiki 1798, lan 1989, lan 11 September 2001, awit Koresy nggambarake kabèh tenger-tenger dalam mau. Panjenengané uga nggambarake kuciwa tanggal 18 Juli 2020, malah uga undhang-undhang Minggu sing bakal enggal teka ing Amerika Sarékat. Kunci kanggo mesthekake ing ngendi wahyu pungkasané Daniel katetepake sacara kenabian iku ditemtokake déning apa sing dingertèni Daniel.

Ing ayat kapisan, Daniel (Belteshazzar) nduwèni pangertosan tumrap loro-loroné, yaiku “prekara” lan uga “wahyu”. “Prekara” iku tembung Ibrani “dabar,” tegesé “pangandika”, lan dipigunakaké déning Gabriel kanggo makili wahyu “chazon” saka sèwu lima atus rong puluh taun kaping pindho (“pitung mangsa”). Déné “wahyu” ing ayat kapisan, kang dipunmangertosi déning Daniel, iku wahyu “mareh” saka rong èwu telung atus taun. Umat prajanjiané Allah ing dina-dina wekasan ora mangertosi “pitung mangsa” mau nalika wektu wekasan ing taun 1989. Wong-wong mau durung mangertosi “pitung mangsa” mau nganti sawisé 11 September 2001, mula Daniel mesthi ana ing wektu gerakan reformasi kenabian kang dilambangaké déning Koresh sawisé 11 September 2001, awit Daniel, kang makili gerakan kenabian pungkasan, mangertosi loro-loroné, yaiku “prekara” lan “wahyu”.

Dhaniel dipunmangertosi yèn piyambakipun wonten ing satunggaling mangsa sungkawa salebeting selikur dinten. “Ing dinten-dinten punika” saking sungkawa, Dhaniel lajeng mangertos bab “prakawis” punika, lan piyambakipun ugi gadhah pangertosan bab “wahyu” punika. Kasunyatan ingkang dipunlambangaken déning “prakawis” punika kapangandikakaken dhateng Dhaniel ing dinten-dinten sungkawa punika. Umatipun Gusti dipunlambangaken minangka wong-wong ingkang “sungkawa” wonten ing garis-garis réformasi sakderengipun Pambengok Tengah Wengi. Sungkawa punika dipunlambangaken déning Marta lan Maria ingkang sami sungkawa amargi Lazarus, sakderengipun Mlebet Kanthi Kamenangan. Punika kapratelakaken déning rasa kendhat manah sasampunipun kuciwa kapisan wonten ing sajarah Millerit kados ingkang kaandharaken déning Yeremia.

Pangandikan Paduka kawuningan déning kawula, lan kawula nedha iku; lan pangandikan Paduka dados kabingahan lan kasukaning manah kawula: awit kawula ka-undang kanthi asma Paduka, dhuh Yehuwah Allahing sarwa tumindak. Kawula boten lenggah wonten ing pasamuwanipun para panyepèl, tuwin boten remen; kawula lenggah piyambakan marga saking asta Paduka: awit Paduka sampun ngebaki kawula kanthi bebendu. Yagéne kasangsaran kawula tanpa pedhot, lan tatu kawula boten saged waras, ingkang nampik dipulihaké? Punapa Paduka badhé dados kados tiyang apus tumrap kawula, lan kados toya ingkang sirna? Yeremia 15:16–18.

Yeremia ora “bungah,” kaya kang ditindakaké déning para warga Sodom lan Mesir ing Wahyu bab sewelas, nalika kaloroné seksi iku mati. “Ora bungah” tegesé kasusahan. Kasusahané Belsyazar mratélakaké kasusahan kang ana gandhèngané karo patiné kaloroné seksi iku. Ing tanggal 18 Juli 2020, lan 3 November 2020, kaloroné seksi saka sungu Protestan sejati lan sungu-sungu Republik saka kéwan bumi padha dipatèni ana ing dalan-dalan Sodom lan Mesir, ing papan kang uga Gusti kita kasalib. Nalika Gusti kita kasalib, para sakabaté wiwit padha kasusahan. Kaloroné seksi iku digambaraké ing Wahyu bab sewelas minangka Musa lan Élia.

Ana limang rujukan ing Kitab Suci tumrap Kristus minangka Mikhaèl, telu ana ing kitab Dhanièl, siji ana ing kitab Yudas lan sijiné maneh ana ing kitab Wahyu. Ing pasal sepuluh, kang saiki kita rembug, Mikhaèl kasebut kaping pindho, yaiku ing ayat telulas lan selikur, banjur maneh ing pasal rolas, ayat siji. Panjenengané diidentifikasi ing Wahyu rolas, ayat

pitu. Ing Yudas, Mikhaèl diidentifikasi minangka kang nangèkaké Musa, kang ing Wahyu pasal sewelas dadi salah siji saka para seksi sing mati ana ing dalan.

Mulane aku arep ngélingaké kowe, sanadyan kowe biyèn wis padha sumurup bab iki, yaiku manawa Gusti, sawisé ngluwari umat saka tanah Mesir, sawisé iku numpes wong-wong kang ora pracaya. Lan para malaékat kang ora njaga kalenggahané kang wiwitan, nanging ninggal papan panggonané dhéwé, wis dipandhegani déning Panjenengané ana ing ranté langgeng ing sangisoré pepeteng kanggo ngadhepi pangadilan ing dina kang gedhé. Mangkono uga Sodom lan Gomora, sarta kutha-kutha ing sakiwa-tengené, kanthi cara kang padha, masrahaké awaké marang jina, lan ngoyak daging kang aneh, padha katuduhaké dadi tuladha, nandhang paukumaning geni langgeng. Mangkono uga para pangimpen reged iki najisaké daging, ngremehaké pamaréntahan, lan nyatur ala marang para kang pinunjul. Nanging Mikaèl, pangéranipun para malaékat, nalika padu karo Iblis bab badané Musa, ora wani nglairaké tuduhan kang ngenyèk marang dhèwèké, nanging mung ngandika, “Mugi Gusti ngukum kowé.” Yudas 5–9.

Ing kitab Yudas, ing konteks loro-loroné Sodom lan Mesir, kang nggambarake kutha gedhé panggonan Musa lan Élia dipatèni ing Wahyu pasal sewelas; Kristus, kang dilambangaké déning Mikhaèl, nockèkké manèh badané Musa. Musa lan Élia wus mati sajroning telung dina setengah simbolis ing Wahyu pasal sewelas, lan dina-dina sungkawa tumrap Bèltesyazar rampung nalika Mikhaèl tumurun saka swarga. Baris ing dhuwuré baris, Daniel pasal sepuluh ayat siji tekan papat, lagi nandhakaké mangsa sungkawa kang pungkasané nalika loro seksi diuripaké manèh déning Mikhaèl.

Kita bakal nerusake panaliten iki ing artikel sabanjuré.

“Rama milih Musa lan Élia supaya dadi utusan-utusané marang Kristus, lan ngluhuraké Panjenengané nganggo pepadhangé Swarga, sarta sesambungan karo Panjenengané bab kasangsaran gedhé sing bakal katindakaké déning Panjenengané, amarga wong loro mau wis tau urip ana ing bumi minangka manungsa; wong loro mau wis ngalami kasusahan lan sangsara kamanungsan, lan bisa melasi marang pacobané Yésus sajroning uripé ana ing bumi. Élia, sajroning kalenggahané minangka nabi kanggo Israèl, wis makili Kristus, lan pakaryané wis, ing sawatara bab, padha karo pakaryané Sang Juru Slamet. Lan Musa, minangka pimpinan Israèl, wis ngadeg ana ing papané Kristus, sesambungan karo Panjenengané lan nuruti pitedah-pitedahé; mulané, wong loro iki, tinimbang sakèhé bala wong akèh sing nglumpuk ana ing sakubengé dhamparé Allah, iku sing paling pantes kanggo ngladèni Sang Putraning Allah.

“Nalika Musa, kanthi nesu merga ora pracayané bani Israèl, nuthuk watu mau kanthi bebendu lan maringi wong-wong mau banyu kang padha dijuluké, dhèwèké ngrebut kamulyan iku kanggo awaké dhéwé; awit pikirane banget kaserep déning rasa ora matur nuwun lan kesasarane Israèl, saéngga dhèwèké gagal ngormati Allah lan ngluhuraké asmane, nalika nindakaké pakaryan kang wis diprentahaké déning Panjenengané marang dhèwèké. Iku wis dadi rancangané Kang Mahakuwasa kanggo asring nempatké

bani Israèl ana ing kahanan kang sesak, lan banjur, ing wektu kabutuhané kang banget, ngluwari wong-wong mau lumantar pangwasané, supaya wong-wong mau bisa ngakoni kawigatèn khususé marang wong-wong mau, lan ngluhuraké asmane. Nanging Musa, nalika nuruti dorongan alamiah saka atiné, njupuk kanggo awaké dhéwé pakurmatan kang samesthiné kagungané Allah, tiba ana ing sangisoré pangwasané Sétan, lan dipralambangaké ora oleh mlebu ing tanah prasetyan. Saupama Musa tetep kukuh, Pangéran mesthi bakal nuntun dhèwèké menyang tanah prasetyan, lan sawisé iku bakal ngangkat dhèwèké menyang Swarga tanpa ndeleng pati.”

“Pancen Musa wus ngliwati pejah, nanging Putraning Allah tumedhak saka Swarga lan nguripake maneh dheweke sadurunge layone ngalami bosok. Sanadyan Iblis pasulayan karo Mikhaèl marga saka layoning Musa, lan ngakoni iku minangka mangsane kang miturut hak dadi kagugane, dheweke ora bisa ngalahake Putraning Allah; lan Musa, kanthi badan kang wus kawungokaké maneh lan kaluhuraké, kaasta menyang plataraning Swarga, lan saiki dadi siji saka wong loro kang kinurmatan, kang diprenahaké déning Sang Rama kanggo ngadhep lan ngladèni Putrané.

“Kanthi nglilani awake dhewe dikalahaké déning turu nganti mengkono jero, para murid wis kelangan pawicantenan antarané para utusan Swarga lan Sang Juru Slamet sing kaluhuraké. Nanging nalika dumadakan padha tangi saka turu sing banget jero, lan nyumurupi sesawangan kang luhur ana ing sangarepé, wong-wong mau kapenuhan kabingahan kang nggegirisi lan rasa ajrih. Nalika padha nyawang wujud kang sumunar saka Gusti Guru kinasihé, padha kapeksa nutupi mripaté nganggo tangané, awit tanpa mangkono padha ora kuwat nahan kamulyan kang ora kena kaandharaké sing nglimputi sarirané, lan kang mancaraké sorot pepadhang kaya soroté srengéngé. Sajeroning sawatara mangsa kang cekak para murid nyumurupi Gustiné wis kaluhuraké lan kalungguhaké luhur ana ing ngarepé mripaté, sarta diajeni déning makhluk-makhluk kang sumunar, kang padha diakoni déning wong-wong mau minangka para kekasihé Allah.” *The Spirit of Prophecy*, jilid 2, 329, 330.